

СТРОКИ ЗА ДОГОВОРОМ ПРО НАДАННЯ ГОТЕЛЬНИХ ПОСЛУГ

Відповідно до ст. 905 Цивільного кодексу України строк договору про надання послуг встановлюється за домовленістю сторін, якщо інше не встановлено законом або іншими нормативно-правовими актами [1].

Оскільки послуга – це діяльність, то в договорі про надання послуг повинні зазначатися початок і закінчення надання послуги, а за погодженням сторін – також і проміжні (етапні) строки надання послуги [2, с. 520].

Строком дії договору є період його чинності, тобто обов'язковості для сторін. Договір про надання готельних послуг набирає чинності з моменту укладення та діє до моменту його закінчення, який визначений договором.

Пунктом 3.7 Правил користування готелями й аналогічними засобами розміщення та надання готельних послуг (далі – Правила) визначено, що договір про надання готельних послуг може бути укладений на визначений або невизначений термін. При укладанні договору на невизначений термін погодженим вважається найбільш короткий термін, як правило одна доба; дія договору в такому разі завершується о 12.00 дня, наступного за днем прибуття споживача [3].

Крім того, відповідно до п. 3.2 Правил при неприбутті споживача до 18:00 (час анулювання) в день замовленого прибуття, замовлення анулюється, якщо бронювання номера (місця) не було підтверджено [3].

Таким чином, слід виділити наступні моменти закінчення строку дії договору про надання готельних послуг:

- закінчення дії договору у строк, що визначений сторонами у договорі. Мається на увазі конкретно дата або вказівка на подію, що має неминуче статися.
- до 12.00 год. наступного дня, за днем прибуття споживача у випадку укладення договору на невизначений строк;
- до 18.00 год. дня поселення в готель, при неприбутті гостя до вказаної години.

Як зазначає М. Б. Біржаков, в світовій практиці тривалість турів виходить з урахуванням ночівлями [5, с. 77]. Аналогічно, тривалість перебування в готелі (строк надання послуг), як правило, вказується двома способами, які доповнюють один одного: з вказівкою на кількість ночей перебуван-

ня та з вказівкою на дату початку (дата заїзду) і закінчення проживання (дата виїзду).

Важливою є вказівка на строк, з якого послуга може/має почати надаватися і строк до якого вона може/має надаватися, тобто закінчення виконання послуги. Це зумовлено тим, що надання готельних послуг має тривалий характер, тому порушенням буде визнаватися як прострочення початку надання готельної послуги, так і дострокове припинення виконання. Правила обумовлюють ці строки розрахунковою годиною.

Згідно Правил розрахункова година – година, яка встановлена в готелі і при настанні якої споживач повинен звільнити номер у день виїзду і після якої здійснюється заселення в готель [3].

Пунктом 3.8 Правил визначено, що плата за надання готельних послуг стягується у відповідності до єдиної розрахункової години - 12-ї години поточної доби за місцевим часом [3].

Необхідність зазначення в договорі про надання готельних послуг конкретних годин заїзду і виїзду впливає безпосередньо із права споживача на інформацію, що закріплене в ч. 4 ст. 22 Закону України «Про туризм» [5], ст. 15 Закону України «Про захист прав споживачів» [6]. Позаяк її розміщення безпосередньо на документі, що підтверджує укладення договору внесе чіткість та дозволить гостю правильно спланувати свій час і уникнути можливого понесення незапланованих витрат.

Проте, на нашу думку, є неправильним визначення єдиної розрахункової години строком який визначає час заїзду і виїзду. Нами було проаналізовано години реєстрації заїзду в готелях Івано-Франківська (готель Станіславів, готель Надія – встановлена єдина розрахункова година 12.00 год.; готель Reikartz Park Hotel, готель Атріум, готель Фараон – реєстрація заїзду з 14.00 год., реєстрація виїзду з 12.00 год.), а також в готелях Берліну, де час заїзду і виїзду дуже різняться. Це спричинено очевидно тим, що проміжок часу, який вивільняється між заїздом і виїздом з готелю використовується для підготовки номера для наступних гостей.

Виходячи із буквального трактування п. 3.8. Правил зрозуміло, що готель може встановлювати іншу розрахункову годину, але не може встановлювати різні дати заїзду і виїзду. Тобто, названі вище готелі порушують Правила.

Розведення в часі цих строків безперечно сприятиме готельній індустрії.

До прикладу, ст. 6 частини 2 Міжнародних готельних правил визначено, що «якщо це не обумовлено інакше, номер(и) зобов'язаний(і) за гостем, повинен бути готовий до 14.00, а номери від'їжджаючих звільнені до полудня» [7].

У зв'язку із цим слід внести зміни в Правила – «Якщо це не обумовлено інакше договором чи внутрішніми правилами проживання в готелі, номер(и) закріплений(і)/заброньований(і) за гостем, повинен бути готовий(і) до 14.00 (година заїзду), а номери від'їжджаючих звільнені до 12.00 (година виїзду).

Година заїзду – визначена готелем година, з якої гість може поселитися в номер. Година виїзду – визначена готелем година, до якої гість повинен звільнити номер».

При цьому, із пункту 1.3 Правил давання готельних послуг виключити поняття «розрахункова година».

Барго зазначити, що строк дії договору про надання готельних послуг та строк його виконання можуть суттєво відрізнитися. Наприклад, роботодавець уклав договір про надання готельних послуг строком на один рік з умовою, що розміщення працівників відбуватиметься за заявками замовника у певні періоди.

До проміжних строків за договором про надання готельних послуг слід віднести строки надання інших послуг, які входять до предмету договору, а саме: строки харчування (період, в який можна поснідати, пообідати тощо); строки користування конференц-залом, строки зберігання цінностей та ін.

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003р. №453-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>
2. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України: У 2 т.: Том II / [За ред. О. В. Дзери (кер. авт. кол.), Н. С. Кузнецової, В. В. Луця]. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – [2-е вид.]. – 1088 с.
3. Правила користування готелями й аналогічними засобами розміщення та надання готельних послуг затверджені наказом Державної туристичної адміністрації України від 16 березня 2004 р. №19 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>
4. Биржаков М. Б. Введение в туризм / М. Б. Биржаков. – СПб.: Герда, 2000. – 192 с.
5. Закон України «Про туризм» від 15 вересня 1995р. №324/95-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>
6. Закон України «Про захист прав споживачів» від 01.10.1991 р. № 1024-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>

7. Міжнародні готельні правила схвалені Міжнародною готельною організацією 02.11.1981р. // Інформаційні ресурси правової системи «Ліга. Закон»

Шищак-Качак О.

ПРАВОВІ ПІДСТАВИ ОБЛІКУ ДІТЕЙ, ЯКІ ПЕРЕБУВАЮТЬ У СКЛАДНИХ ЖИТТЄВИХ ОБСТАВИНАХ

В умовах збільшення кількості сімей, які перебувають у складних життєвих обставинах, поширення такого негативного явища, як соціальне сирітство, питання захисту прав та інтересів дітей набуває особливої актуальності.

За даними Державної служби статистики України, станом на 01.01.2013 р. в Україні налічувалось 7 990 391 дітей, з них 31 595 дітей перебували на обліку служб у справах дітей як такі, що знаходяться у складних життєвих обставинах [1, с. 354, 331].

При цьому, відповідно до іншої статистичної звітності Міністерства соціальної політики України, в досліджуваній період налічувалось 433,4 тис. сімей, які перебували на обліку в центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді як такі, що знаходяться в складних життєвих обставинах, з них 270,2 тис. – це сім'ї з дітьми [2].

До того ж простежується така тенденція, коли кількість сімей, які знаходяться в складних життєвих обставинах збільшується (2011- 37 296; 2012 – 195 713; 2013 – 433 373), а кількість дітей, які перебувають на обліку служб у справах дітей як такі, що перебувають у складних життєвих обставинах зменшується (2011 – 34 748; 2012 – 33 434; 2013 – 31 595) [1, с. 331]. Хоча, протягом останніх років негативний коефіцієнт природного приросту населення України постійно зменшується [3].

Відповідно виникає питання: в чому причина такої, в принципі, “стабільної” статистики щодо зменшення кількості дітей, які перебувають у складних життєвих обставинах: збіг, випадковість чи недосконалість законодавства?

Організаційно-правові аспекти обліку сімей та дітей, які перебувають у складних життєвих обставинах, закріплені в таких підзаконних нормативно-правових актах, як: Порядок виявлення сімей (осіб), які перебувають у складних життєвих обставинах, надання їм соціальних послуг та здійснення соціального супроводу таких сімей (осіб) (затверджено постановою КМУ від 21.11.2013 №896) (далі – постанова № 896 від 21.11.2013 року); Порядок провадження органами опіки та піклу-